

PRACE NAUKOWE

Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu

RESEARCH PAPERS

of Wrocław University of Economics

241

Przestrzeń a rozwój

Redaktorzy naukowi

Stanisław Korenik

Anna Dybała

Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu
Wrocław 2011

Recenzenci: Florian Kuźnik, Janusz Słodczyk, Zygmunt Szymła,
Eugeniusz Wojciechowski

Redaktor Wydawnictwa: Jadwiga Marcinek

Redaktor techniczny: Barbara Łopusiewicz

Korektor: Justyna Mroczkowska

Łamanie: Beata Mazur

Projekt okładki: Beata Dębska

Publikacja jest dostępna w Internecie na stronach:

www.ibuk.pl, www.ebscohost.com,

The Central and Eastern European Online Library www.ceeol.com,

a także w adnotowanej bibliografii zagadnień ekonomicznych BazEkon

http://kangur.uek.krakow.pl/bazy_ae/bazekon/nowy/index.php

Informacje o naborze artykułów i zasadach recenzowania znajdują się
na stronie internetowej Wydawnictwa

www.wydawnictwo.ue.wroc.pl

Kopiowanie i powielanie w jakiegokolwiek formie
wymaga pisemnej zgody Wydawcy

Publikacja została sfinansowana przez Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach

© Copyright by Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu
Wrocław 2011

ISSN 1899-3192

ISBN 978-83-7695-272-7

Wersja pierwotna: publikacja drukowana

Druk: Drukarnia TOTEM

Spis treści

Wstęp.....	11
------------	----

Część 1. Współczesne uwarunkowania rozwoju społeczno-ekonomicznego krajów, regionów i obszarów metropolitalnych

---

Patrycja Brańka: Atrakcyjność inwestycyjna województwa małopolskiego w oczach przedsiębiorstw z udziałem kapitału zagranicznego (w świetle badań ankietowych).....	15
Adam Dąbrowski: Kierunki europejskiej polityki regionalnej – wybrane problemy	30
Piotr Hajduga: Dolnośląskie specjalne strefy ekonomiczne jako miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w świetle ocen przedsiębiorców – wyniki badania empirycznego	41
Krzysztof Heffner, Brygida Klemens: Struktury klastrowe w gospodarce przestrzennej – wybrane korzyści i problemy rozwoju w skali lokalnej i regionalnej	56
Petr Hlaváček: The classification of analytical and management qualitative frameworks for municipal and regional development	65
Stanisław Korenik: Nowe zjawiska występujące w rozwoju aktywizujących się regionów.....	76
Anna Mempel-Śnieżyk: Uwarunkowania funkcjonowania powiązań sieciowych w województwie dolnośląskim	85
Katarzyna Miszczak: Partnerstwo publiczno-prywatne w regionach przygranicznych Polski, Czech i Niemiec – szanse i zagrożenia	105
Monika Musiał-Malago: Polaryzacja strukturalna Krakowskiego Obszaru Metropolitalnego.....	120
Małgorzata Rogowska: Znaczenie miast w polityce regionalnej Unii Europejskiej.....	133
Dorota Rynio: Rozwój społeczno-gospodarczy ośrodka wzrostu w okresie kryzysu gospodarki światowej.....	140
Miloslav Šašek: Development of population in the Czech Republic after 1989	150
Piotr Serafin: Stan i zmiany zagospodarowania przestrzeni wsi w strefie podmiejskiej województwa małopolskiego na przykładzie gmin Niepołomice i Wieliczka	162
Kazimiera Wilk: Sytuacja demograficzna w Federacji Rosyjskiej w latach 1990-2009	180

Arkadiusz Przybyłka: Narodowy Fundusz Zdrowia jako główny organizator usług zdrowotnych w Polsce	190
Justyna Anders: Rola władz publicznych w stymulowaniu partycypacji obywateli w procesach <i>governance</i> – doświadczenia międzynarodowe i wnioski dla Polski.....	200
Marek Dylewski, Beata Filipiak: Możliwości rozwoju obszarów metropolitalnych w nowych uwarunkowaniach finansowych jednostek samorządu terytorialnego.....	212
Andrzej Rączaszek: Procesy rozwojowe największych polskich miast w okresie transformacji.....	224

Część 2. Społeczne, gospodarcze i środowiskowe problemy rozwoju lokalnego

---

Jacek Chądzyński: Władza lokalna a rynek – pomiędzy współpracą a konkurencją.....	241
Eleonora Gonda-Soroczyńska: Uwarunkowania środowiska przyrodniczego w przestrzeni uzdrowiska na przykładzie Czerniawy-Zdroju.....	252
Magdalena Kalisiak-Mędelska: Partycypacja społeczna – przymus czy rzeczywista potrzeba?.....	262
Magdalena Kalisiak-Mędelska: Zadowolenie z miejsca zamieszkania – ocena mieszkańców i władz lokalnych na przykładzie Głowna	277
Andrzej Łuczyszyn: Lokalna przestrzeń publiczna w gospodarce kreatywnej	290
Magdalena Pięta-Kanurska: Związki kultury i ekonomii oraz ich wpływ na rozwój miasta.....	301
Joost Platje: Local governance's capacity to direct its own path of sustainable development.....	310
Andrzej Raszkowski: Nowe trendy w marketingu miejsc.....	319
Anna Batko: Administracja publiczna jako stymulator zmian w turystyce miasta – na przykładzie Krakowa w latach 1989-2006	328
Piotr Ruczkowski: Ewidencja ludności – nowe zasady meldunkowe	340

Część 3. Innowacyjność i przedsiębiorczość a rozwój

Niki Derlukiewicz: Unia innowacji jako sposób na zwiększenie innowacyjności gospodarki europejskiej.....	355
Dariusz Głuszcuk: Finansowanie działalności innowacyjnej – źródła i bariery w przekroju regionów Polski (NTS-2).....	366

Niki Derlukiewicz, Małgorzata Rogowska, Stanisław Korenik, Jarmila Horáková, Jiří Louda: Polsko-czeska współpraca transgraniczna małych i średnich przedsiębiorstw	377
Anna Korombel: Najczęściej popełniane błędy podczas wdrażania zintegrowanego zarządzania ryzykiem (ERM) w polskich przedsiębiorstwach	388
Kamil Wiśniewski: Systemowe zarządzanie wiedzą w ujęciu teoretycznym i praktycznym	396
Paweł Dziekański, Jan Puchała: Wspieranie przedsiębiorczości przez samorząd terytorialny na przykładzie powiatu limanowskiego	405
Jerzy Wąchoł: Rola państwa i jego interesariuszy we władztwie korporacyjnym w okresie wychodzenia ze spowolnienia gospodarczego i kryzysu	417
Aleksandra Pisarska, Mieczysław Poborski: Wybrane problemy inwestowania w rzeczowe aktywa trwałe (na przykładzie uczelni publicznych w Polsce).....	427
Agnieszka Izabela Baruk: Specyfika działań motywujących stosowanych wobec polskich pracowników.....	437
Monika Stelmaszczyk: Właściciel małego przedsiębiorstwa menedżerem zorientowanym na kulturę – wyzwania i perspektywy	447
Barbara Batko: Wpływ jakości informacji publicznej na minimalizację ryzyka podejmowania decyzji na rynku pracy	455

Część 4. Wybrane problemy planowania przestrzennego

Oğuz Özbek: Central planning of development through etatism in Turkey: the state planning organisation	467
Kinga Wasilewska: Samorząd terytorialny jako nowy podmiot polityki przestrzennej.....	474
Aleksandra Koźlak: Modelowe ujęcie transportu w planowaniu przestrzennym	489
Anna Kamińska: Rola ewaluacji w zarządzaniu procesem rewitalizacji przestrzeni miejskiej	502

Część 5. Zagadnienia różne

Hubert Kaczmarczyk: Właściwe zadania państwa w ujęciu F.A. von Hayeka	513
Małgorzata Gajda-Kantorowska: Transfery fiskalne a przeciwdziałanie szokom asymetrycznym w ramach Unii Gospodarczo-Walutowej w Europie ..	522
Adam Peszko: Krytyka liberalnej doktryny lat 90. i nowe nurty w ekonomii pierwszej dekady XXI wieku.....	532
Andrzej Adamczyk: Incydentalna kontrola rozporządzeń przez sądy.....	543

Summaries

Patrycja Brańka: Investment attractiveness of Małopolska voivodeship in opinion of foreign capital enterprises (in the light of survey results).....	29
Adam Dąbrowski: Directions of European Regional Policy – selected problems.....	40
Piotr Hajduga: Special economic zones in Lower Silesia as a business place in the light of assessments of entrepreneurs – results of empirical research	55
Krystian Heffner, Brygida Klemens: Cluster structures in spatial economy – chosen benefits and problems of development on the local and regional scale	64
Petr Hlaváček: Klasyfikacja analitycznych i zarządczych ram kwalifikacyjnych w rozwoju gmin i regionów	75
Stanisław Korenik: New phenomena occurring in the development of activating regions	84
Anna Mempel-Śnieżyk: Conditions of functioning of the network relations in Lower Silesia Voivodeship	104
Katarzyna Miszczak: Public-Private Partnership in the border regions of Poland, the Czech Republic and Germany – opportunities and threats.....	119
Monika Musiał-Malago: Structural polarization of Cracow Metropolitan Area.....	132
Małgorzata Rogowska: The importance of cities in the European Union's regional policy	139
Dorota Rynio: Social-economic development of growth center in the time of worldwide economy crisis	149
Miloslav Šašek: Rozwój populacji w Czechach po roku 1989	161
Piotr Serafin: Spatial planning of rural areas in the suburbs of Małopolska: state and changes – the case of Wieliczka and Niepołomice.....	179
Kazimiera Wilk: The demographic situation in the Russian Federation in the years 1990-2009.....	189
Arkadiusz Przybyłka: The National Health Fund as the main organizer of health services in Poland	199
Justyna Anders: The role of public authorities in promoting civic participation in processes of <i>governance</i> – application of international practices in the Polish context.....	211
Marek Dylewski, Beata Filipiak: Development opportunities of metropolitan areas in the new financial circumstances of local government units	223
Andrzej Rączaszek: Development processes in the biggest Polish cities in the transformation period.....	237

Jacek Chądryński: Local government and market – between cooperation and competition	251
Eleonora Gonda-Soroczyńska: The condition of the natural environment in the development of a spa town – the case of Czerniawa-Zdrój	261
Magdalena Kalisiak-Mędelska: Social participation – obligation or real need?	276
Magdalena Kalisiak-Mędelska: Satisfaction with the place of residence – evaluation of place and local authorities as on the example of Główno.....	289
Andrzej Łuczyszyn: Local public space in creative economy.....	300
Magdalena Pięta-Kanurska: The relationship between culture and economics and their impact on urban development	309
Joost Platje: Zdolność samorządu terytorialnego do kierowania własną ścieżką rozwoju zrównoważonego	318
Andrzej Raszkowski: New trends in place marketing	327
Anna Batko: Public administration as a stimulator of changes in city tourism – based on Cracow between the years 1989 and 2006	339
Piotr Ruczkowski: Population registration – the new residence regulations..	351
Niki Derlukiewicz: Innovation Union as a way to increase the innovation in European economy	365
Dariusz Głuszczyk: Financing innovation activities – sources and barriers with regard to regions in Poland (NTS-2)	376
Niki Derlukiewicz, Małgorzata Rogowska, Stanisław Korenik, Jarmila Horáková, Jiří Louda: Polish-Czech border cooperation of small and medium-sized enterprises	387
Anna Korombel: The most common errors during the implementation of Enterprise Risk Management (ERM) in Polish enterprises	395
Kamil Wiśniewski: System knowledge management from theoretical and practical perspective	404
Paweł Dziekański, Jan Puchała: Support of the enterprise by the territorial council on the example of Limanowski administrative district.....	416
Jerzy Wąchol: The role of the state and its stakeholders in corporate governance while getting out of the economic downturn and crisis.....	426
Aleksandra Pisarska, Mieczysław Poborski: Selected problems of investing in tangible fixed assets (as exemplified by public institutions of higher education)	435
Agnieszka Izabela Baruk: Essence of motivation activities used towards Polish employees	446
Monika Stelmaszczyk: Owner of small company as a culture-oriented manager – challenges and prospects	454
Barbara Batko: The impact of public information quality to minimize the decision making risk on the labour market.....	464

Oğuz Özbek: Centralne planowanie rozwoju przez etatyzm w Turcji: Państwowy Urząd Planowania	473
Kinga Wasilewska: Local self-government as a new subject of spatial policy.	488
Aleksandra Koźlak: Land-use/transport models in spatial planning.....	501
Anna Kamińska: The role of evaluation in the management of urban space revitalization process	510
Hubert Kaczmarczyk: Appropriate tasks of the state in terms of F.A. von Hayek.....	521
Malgorzata Gajda-Kantorowska: Fiscal transfers as asymmetric shocks absorption mechanisms in the European Monetary Union.....	531
Adam Peszko: Criticism of neoclassic doctrine of the 90s and new currents of economics in the first decade of the XXI century.....	542
Andrzej Adamczyk: The right of courts to refuse incidentally to apply regulations.....	557

Andrzej Łuczyszyn

Wyższa Szkoła Zarządzania i Finansów we Wrocławiu

LOKALNA PRZESTRZEŃ PUBLICZNA W GOSPODARCE KREATYWNEJ

Streszczenie: Współczesne tendencje rozwojowe nowoczesnych systemów gospodarczych pokazują, że gwarancję trwałego rozwoju stanowi osiągnięcie przewagi konkurencyjnej opartej na wiedzy i innowacjach. Sukcesy odnoszą te systemy gospodarcze, które potrafią wyzwolić w sobie zdolność do trwałego generowania innowacji. Niestety, jako kraj jesteśmy w grupie o słabnącej pozycji w dziedzinie innowacyjności, obok Estonii, Słowacji i Hiszpanii.

Słowa kluczowe: lokalna przestrzeń publiczna, gospodarka kreatywna, konkurencyjność.

1. Wstęp

We współczesnej gospodarce mamy do czynienia z różnymi bardzo dynamicznymi zmianami, które stanowią swego rodzaju następstwa takich procesów, jak choćby kształtowanie się gospodarki globalnej, a tym samym zmiany paradygmatu rozwojowego (przechodzenie od gospodarki przemysłowej do gospodarki opartej na wiedzy) czy rewolucja technologiczna. Oczywiście jest, że procesy te następują w wyniku różnego rodzaju integracji (scalania) się gospodarek, w których systematycznie spada rola państwa. Odbywa się to równolegle ze wzrostem znaczenia regionów, dużych miast, aglomeracji, a przede wszystkim w wyniku metropolizacji przestrzeni społeczno-ekonomicznej. W tych to warunkach zachodzą zjawiska nowe, zarówno pozytywne, jak i negatywne. Do pierwszych należy zapewne zaliczyć umacnianie się związków gospodarczych pomiędzy dużymi ośrodkami metropolitalnymi, a tym samym wzrost konkurencyjności i innowacyjności, natomiast do drugich zrywanie związków dużych metropolii z lokalnym zapleczem (w szczególności ze społeczno-ekonomicznymi peryferyjnymi przestrzeniami lokalnymi) i jeszcze większe osłabianie go. Mówiąc krótko, zbliżają się do siebie rynki dużych metropolii (np. rynek wrocławski, praski, poznański), a jednostki te zmieniają swoje funkcje. Kształtuje się prawidłowość obrazująca rolę regionu w gospodarce, jego wewnętrzną strukturę, a przede wszystkim pełnione funkcje, gdzie otoczenie regionu sprowadza się do realizacji funkcji rekreacyjnych, bliższa odległość dla funkcji przemysłowo-usługowych, rdzeń zaś do klasycznych usług, i to z wysoką ceną. Tym samym kształtuje się mechanizm

benchmarkingu mikroregionów wchodzących w skład regionu ze względu choćby na pojawiające się dysproporcje pomiędzy nimi w zakresie gospodarczych funkcji, jakie sprawują.

Zatem w procesie obecnych przekształceń stosunków gospodarczych, społecznych i przestrzennych lokalne przestrzenne systemy gospodarcze¹ stoją przed zadaniem odbudowania więzi pomiędzy miastami-stolicami (rdzeniami) swoich obszarów a aglomeracjami-stolicami regionów, często realizującymi funkcje metropolitalne, w drugiej połowie XX wieku bowiem wyraźnie zarysowała się tendencja do dominacji dużych miast². Dziś przejawia się to skupianiem działalności gospodarczej w miejscach dobrze rozwiniętych inwestycyjnie. W efekcie wzmacnia się pozycja dużych miast z wyraźnie ukształtowanymi sektorami opartymi na wiedzy, które generują kreatywną gospodarkę (nowoczesną działalność gospodarczą, usługi, działalność badawczo-rozwojową i innowacyjną oraz instytucje kulturalne zajmujące przodujące miejsca w kształtowaniu najnowszych trendów). Niestety, z przyczyn oczywistych takich przemysłów nie generują lokalne przestrzenie (systemy) gospodarcze, znajdujące się poza obszarem metropolitalnym. Miejsce takiego systemu, traktowanego niejednokrotnie jako peryferyjny w stosunku do aglomeracji, uwarunkowane jest zazwyczaj konkurencyjnością zasobów przemysłowych, co przekłada się na konkurowanie w „poziomie” o „względy” metropolii. Często więc w praktyce dochodzi do kolizji i sprzeczności interesów w pozyskiwaniu np. środków unijnych, pojawia się brak obiektywizmu w ocenie składanych aplikacji oraz działania niepożądane, np. wprowadzanie akcentów politycznych do procesu decyzyjnego celem uzyskania akceptacji dalszego działania.

2. Identyfikacja przestrzeni

Podstawowymi formami warunkującymi działalność człowieka są czas i przestrzeń. O ile czas jest elementem stałym w życiu człowieka, o tyle przestrzeń jest kategorią zróżnicowaną i w pewnych ograniczonych warunkach możliwą do kształtowania. Przy jej konceptualizacji traktuje się ją jako absolutną lub relacyjną, obiektywną lub subiektywną, w końcu oddziela się od czasu lub ujmuje komplementarnie, co stanowi jeden z istotniejszych problemów jej opisanie i zrozumienia. Powoduje to, że pojęcie przestrzeni nie jest jednoznaczne, a w efekcie różnie definiowane w różnych naukach lub dziedzinach życia człowieka³. W klasycznym ujęciu prze-

¹ Na potrzeby niniejszego artykułu można zdefiniować lokalny system przestrzenny jako zbiór podmiotów gospodarujących na terenie gminy i instytucji, które poprzez różnorodne powiązania, zasięg, oddziaływania i współzależności kształtują odpowiednie relacje przestrzenne w celu rozwoju lokalnego i terytorialnego systemu przestrzennego poprzez wykorzystanie lokalnych zasobów.

² A. Łuczyszyn, *Lokalne przestrzenne systemy gospodarcze w procesach metropolizacji*, [w:] *Współczesne problemy polityki ekonomicznej*, red. Z. Przybyła, Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Wrocław 2008, s. 201.

³ S. Korenik, *Współczesne koncepcje przestrzennego rozwoju gospodarki i społeczeństwa*, Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Wrocław 2010, s. 15.

strzeń to trójwymiarowa rozciągłość (obszar), mająca atrybuty jednorodności, nieskończoności i nieograniczoności. Zachodzą w niej wszystkie zjawiska fizyczne. Jest to również miejsce zajmowane przez przedmioty materialne⁴. Według B. Malisza⁵ przez przestrzeń należy rozumieć przestrzeń geodezyjną, odniesioną do naszego globu.

Spośród wielu definicji przestrzeni do analizy procesów rozwojowych niezbędna jest przestrzeń społeczno-ekonomiczna, czyli taka, która podkreśla możliwość oddziaływania na nią człowieka w procesie gospodarowania. Przestrzeń ekonomiczna z kolei to zamknięty, często sztucznie ograniczony obszar, nacechowany elementami charakterystycznymi dla przestrzeni geograficznej. Jest to zatem część przestrzeni geograficznej, na której człowiek żyje i prowadzi stale lub okresowo swą działalność produkcyjną, usługową, konsumpcyjną i społeczną⁶. Chcąc zatem zdefiniować lokalną gospodarczą przestrzeń innowacyjną, można powiedzieć, że będzie to wszelka działalność gospodarcza zlokalizowana w granicach fizyczno-społeczno-ekonomicznej przestrzeni, unormowana przepisami prawa i nacechowana transferami prowadzącymi do upowszechniania się nowych wartości w tej przestrzeni.

Gospodarka przestrzenna to z kolei całokształt działań w zakresie przestrzennego zagospodarowania i użytkowania gruntów, złożony z następujących rodzajów działalności⁷:

- koordynacyjno-regulacyjnej, prowadzonej przez administrację rządową lub samorządową, poprzez decyzje przestrzenne, w sprawach przeznaczenia i sposobu zagospodarowania gruntów, na podstawie planów miejscowych lub (przy ich braku) na podstawie przepisów ogólnych;
- inwestycyjnej, prowadzonej przez podmioty gospodarcze państwowe, samorządowe i prywatne, zgodnie z ich celami i zadaniami;
- kontrolnej, prowadzonej w trybie nadzoru przez administrację rządową (wojewódzką) lub resortową, z punktu widzenia zgodności z prawem.

Można zatem już w tym etapie opracowania stwierdzić, że w lokalnej przestrzeni społeczno-ekonomicznej zachodzą dość skomplikowane procesy gospodarcze, wynikające przede wszystkim z systemu wzajemnych współzależności pomiędzy poszczególnymi podmiotami, w tym głównie publicznymi i prywatnymi. Oznacza to, że w takiej przestrzeni mamy do czynienia z gospodarką lokalną, rozwojem lokalnym, lokalną polityką gospodarczą, lokalnym rynkiem pracy czy z elementami

---

⁴ M. Pięta-Kanurska, *Najnowsze tendencje zachodzące w przestrzeni społeczno-ekonomicznej z uwzględnieniem miast*, [w:] *Kierunki transformacji społeczno-ekonomicznej przestrzeni Polski ze szczególnym uwzględnieniem obszarów metropolitalnych*, red. M. Łyszczak, K. Wilk, Prace Naukowe nr 1087, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu, Wrocław 2005, s. 111.

⁵ B. Malisz, *Podstawy gospodarki i polityki przestrzennej*, Zakład Narodowy Ossolińskich, Wrocław 1984, s. 49-50.

⁶ K. Szółek, *Obszary metropolitalne we współczesnej przestrzeni społeczno-gospodarczej*, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu, Wrocław 2006, s. 13.

⁷ S. Korenik, J. Ślodeczyk, *Podstawy gospodarki przestrzennej. Wybrane aspekty*, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu, Wrocław 2005, s. 11.

gospodarki opartej na wiedzy jako częścią gospodarki kreatywnej; pomiędzy nimi istnieją wzajemne powiązania mocno zdeterminowane czynnikami zarówno endogenicznymi, jak i egzogenicznymi. Bez względu na proporcje tych czynników podmiotami lokalnej przestrzeni społeczno-ekonomicznej są:

- mieszkańcy gminy – konsumenci dóbr i usług na lokalnym rynku, adresaci świadczonych przez gminę dóbr publicznych, uczestnicy lokalnego rynku pracy;
- podmioty gospodarki samorządowej;
- podmioty gospodarcze niepowiązane własnościowo i organizacyjnie z samorządem, zlokalizowane na terenie gminy spółki prawa handlowego, osoby prowadzące działalność gospodarczą, gospodarstwa rolne;
- organy władzy samorządu terytorialnego.

Kształtowanie przestrzeni społeczno-ekonomicznej jest zatem kombinacją wielu zmiennych, wśród których w ostatnich latach szczególnego znaczenia zaczyna nabierać kapitał ludzki, społeczny i kreatywny. Trzeba stanowczo podkreślić, że kapitał kreatywny jako pochodna kapitału ludzkiego zaczyna odgrywać we współczesnej gospodarce podstawową rolę. Sukcesy odnoszą tylko te przestrzenie, które potrafią zapewnić wysoką jakość życia.

3. Gospodarka oparta na wiedzy

Tworzenie i kumulowanie wiedzy jest dziś determinantem (gwarantem) długookresowego rozwoju. Zdolność nabywania wiedzy (uczenia się) oraz wykorzystywania, czyli zarządzania własnym samorozwojem, staje się podstawową zdolnością decydującą o sukcesie czy też porażce. Z ekonomicznego punktu widzenia wiedza jest ważnym elementem infrastruktury gospodarczej i procesów rynkowych, przy czym jest ona dobrem publicznym, materializującym się w artefaktach i realizującym w wykształceniu poszczególnych osób. Została zaliczona do nowych czynników produkcji, ale nie jest to prosta suma. Wiedza dokonała przewartościowania pozostałych. Już nie mówimy: siła robocza, tylko: kapitał ludzki, nie: ziemia, lecz: renta geograficzna (lokalizacyjna), nie: kapitał, ale: jakość jego wykorzystania. Zmiany te dokonują się w procesie ich dematerializacji⁸.

Można zdecydowanie powiedzieć, że obecnie wiele organizacji uważa, iż umożliwienie pracownikom łatwego dostępu do zgromadzonej w firmie wiedzy jest źródłem kluczowej przewagi konkurencyjnej. Wiedzę możemy zatem rozumieć jako jeden z czynników produkcji, swoisty zasób umiejętnego zarządzania, które współcześnie nabrało strategicznie większego znaczenia niż kiedyś. Jest ona zasobem pierwotnym, co oznacza, że umożliwia powstawanie i pozyskiwanie wszelkich zasobów. Ma inną, całkowicie wyjątkową funkcję – w miarę jej wykorzystywania nie tylko się nie zużywa, ale wręcz jej przybywa⁹.

⁸ S. Korenik, *Region ekonomiczny*, CeDeWu, Warszawa 2011, s. 33.

⁹ A. Koźmiński, *Zarządzanie wiedzą*, Wydawnictwa Akademickie i Profesjonalne, Warszawa 2008, s. 25.

Bardzo często wiedzę porównuje się z kapitałem intelektualnym, występują tutaj jednak pewne różnice, polegające na tym, że kapitał intelektualny traktowany jest statycznie, a zarządzanie wiedzą dynamicznie, jako sztuka tworzenia wartości. Zarządzanie wiedzą jest więc zbiorem działań dotyczących kapitału intelektualnego. Niemniej zarządzanie kapitałem intelektualnym/wiedzą jest nurtem myślenia strategicznego. Zarządzanie strategiczne w tej perspektywie to działanie ukierunkowane na kreowanie i wykorzystywanie wiedzy oraz relacji między wiedzą a tworzeniem wartości. Można więc stwierdzić, że w centrum zainteresowania organizacji wdrażających systemy zarządzania wiedzą są relacje między wiedzą a wartością. Potwierdzenie tego stanu można znaleźć w wielu definicjach i sformułowaniach, które zaprezentowano w tabeli 1.

Tabela 1. Wybrane określenia zarządzania wiedzą/kapitału intelektualnego

Autor	Kapitał intelektualny/zarządzanie wiedzą – definicja pojęcia
T.A. Steward	Kapitał intelektualny to coś, czego nie możesz dotknąć, ale co może uczynić Cię bogatym
L. Prusak	Kapitał intelektualny to materia intelektualna, która została zmaterializowana, uchwycona i wykorzystana do stworzenia wysokowartościowych aktywów
G. Petrash	Kapitał intelektualny to wiedza mająca możliwość przekształcenia się w wartość. Wartość powstaje z licznych interakcji zachodzących między wszystkimi elementami kapitału intelektualnego. Proces kreowania wartości to sposób, w jaki wiedza jest tworzona, integrowana, przetwarzana i wykorzystywana
L. Edvinsson	Kapitał intelektualny to wiedza, która może być zamieniona na wartość. Między elementami kapitału intelektualnego zachodzą interakcje, w wyniku których rośnie wartość. Elementy kapitału intelektualnego mają wartość albo mogą być źródłem wartości w przyszłości
K. Sveiby	Zarządzanie wiedzą (kapitałem intelektualnym) to sztuka kreowania wartości z niematerialnych aktywów, którymi dysponuje organizacja. Wartość przedsiębiorstwa określana jest na podstawie wiedzy i kompetencji pracowników
W. Grudzewski I. Hejduk	Zarządzanie wiedzą jest procesem, za pomocą którego organizacja generuje bogactwo, korzystając ze swoich intelektualnych lub opartych na wiedzy aktywów organizacyjnych
D. Smith	Zarządzanie wiedzą to strategia i procesy umożliwiające tworzenie i obieg wiedzy w organizacji, poprzez które kreuje się wartość służącą samej organizacji i jej klientom
M. Strojny	Zarządzanie wiedzą to podejście do zwiększania lub kreowania wartości przez bardziej aktywne wspieranie doświadczenia
R.S. Kaplan D.P. Norton	Celem zarządzania wiedzą jest znalezienie, zrozumienie, podział i wykorzystanie wiedzy w celu tworzenia wartości

Źródło: E. Stańczyk-Hugiet, *Zarządzanie wiedzą*, [w:] *Metody zarządzania przedsiębiorstwem w przestrzeni marketingowej*, red. R. Krupski, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu, Wrocław 2004, s. 339.

Wiedzę możemy dzielić według różnych kryteriów. Jednym z nich jest rozróżnienie wiedzy jawnej (*explicite knowledge*) oraz tzw. ukrytej (*tacit knowledge*). Inne rozgraniczenie to wiedza operacyjna, trudna do przekazania, wiedza związana z systemem kulturowym i strategią firmy.

Podsumowując, stwierdzić należy, że we współczesnej gospodarce, określanej mianem gospodarki opartej na wiedzy (*knowledge-based economy*), jednym z istotniejszych zjawisk decydujących o sukcesie stała się innowacyjność, będąca obecnie kluczowym czynnikiem konkurencyjności. Zatem istotnym elementem zarządzania wiedzą są innowacje, przez które należy rozumieć po prostu stworzenie czegoś nowego albo opracowanie nowego sposobu działania. Wyróżnia się trzy podstawowe rodzaje innowacji: produktowe, procesowe, społeczne. Często mówi się też o możliwościach dokonywania tzw. innowacji hybrydowych, polegających na łączeniu dwóch znanych już wcześniej produktów czy procesów.

Pojęcia gospodarki opartej na wiedzy, zarządzania wiedzą, kapitału intelektualnego i wiele innych pokrewnych stały się ostatnio swego rodzaju „wytrychami” stosowanymi bez większej refleksji w różnego rodzaju wypowiedziach. Określenie specyfiki wiedzy jako zasobu powinno umożliwić ocenę jego znaczenia w gospodarce.

4. Gospodarka oparta na wiedzy a gospodarka kreatywna

Coraz częściej podnoszona jest teza, że wchodzimy w nową erę gospodarki, zwaną kreatywną, w literaturze najczęściej interpretowaną jako taka, w której nowym czynnikiem produkcji staje się niematerialny zasób – kreatywność. Występują podstawowe różnice pomiędzy gospodarką opartą na wiedzy a gospodarką kreatywną. Zostały one zaprezentowane poniżej.

W nowych realiach gospodarczych, według M. Castellsa¹⁰, innowacja jest głównym źródłem produktywności, wiedza i informacja stanowią podstawę procesu gospodarowania, a wykształcenie staje się kluczową cechą pracy. Powoduje to, że osoby, które nie są w stanie nieustannie podnosić kwalifikacji, ulegają marginalizacji. W coraz większym stopniu następuje usieciowienie wszystkich elementów życia. Nowe reguły gospodarcze przejawiają się przejściem do produkcji elastycznej (nakierowanej na określonego, zindywidualizowanego odbiorcę – rynek), w której jakość odgrywa istotną rolę. Ekonomia skali (*economies of scale*) zastąpiła ekonomię różnorodności (*economies of scope*).

Najbardziej efektywną sieć tworzy kapitał kreatywny. Sieci umożliwiają też równoczesne wykonywanie wielu zadań w czasie rzeczywistym. Można powiedzieć, że pokolenie sieciowe dużo bardziej niż poprzednie pokolenia ceni sobie innowacyjność, swobodę działania, możliwość personalizacji i adaptowania przedmiotów i usług oraz współpracę z innymi. Produkcja obywatelska jako nowy rodzaj pojawia

¹⁰ M. Castells, *Spółczesność sieci*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2011.

Tabela 2. Różnice między GOW a gospodarką kreatywną

Czynnik	Gospodarka oparta na wiedzy	Gospodarka kreatywna
Narzędzia	Wiedza, informacje	Kreatywność, wyobraźnia
Charakter zasobu	Stały	Zmienny, procesowy
Zdolności	Wykorzystanie efektów wytwarzanych w drodze nowych kombinacji, używanie istniejących zasobów wiedzy	Odkrywanie nowych zasad
Typ produktu	Innowacje (bez przeskoku technologicznego)	Innowacje z potrzebą przeskoku technologicznego
Kodyfikacja	Wiedza skodyfikowana (gromadzona w publikacjach naukowych, dokumentach, patentach)	Wiedza nieskodyfikowana, „cicha” (gromadzona w ludzkich umysłach lub procedurach organizacji)
Wiedza	Podlega transformacji polegającej na opisie w medium, przechowywana i transferowana	Nie poddaje się transformacji, nie jest możliwe użycie kodu, który umożliwi jej zmianę w informację
Systemy procedury	Wymaga precyzyjnie przygotowanego systemu, infrastruktury, procedur	Nie wymaga precyzyjnie przygotowanego systemu, procedur; brak infrastruktury uniemożliwia swobodny przepływ kreatywności
Filary gospodarki	Wiedza, wolność	Wiedza, wyobraźnia, wolność
Ograniczenia	Monopol, hermetyczność, asymetryczność wiedzy	Bariery wewnętrzne w kapitale ludzkim, zmiana przyzwyczajeń, zmiany w systemie edukacji

Źródło: S. Korenik, *Gospodarka kreatywna, [w:] Rozwój lokalny i regionalny. Innowacyjność i rozwój przedsiębiorczości*, red. M. Dylewski, Zeszyty Naukowe nr 27, Wydawnictwo Wyższej Szkoły Bankowej, Poznań 2010, s. 74.

się przede wszystkim w sieci i staje się przejawem nowego wymiaru sektora społecznego, co wynika z faktu radykalnego zredukowania kosztów dystrybucji informacji i wiedzy.

Kryzys pokazał, że w gospodarce skończył się czas sprawdzonych rozwiązań, czyli działań powtarzalnych, sztamkowych, opartych na stosowanych powszechnie wzorcach. Obecnie podstawą stają się przedsięwzięcia o charakterze kreatywnym, o dużym ładunku innowacyjności. W skali lokalnej jakże ważnym elementem staje się kooperacja różnych jednostek i osób, gdyż rozwiązania kreatywne, innowacyjne powstają w procesie wieloaspektowej interakcji. Najlepszym obszarem wydaje się region (mikroregion), gdyż bliskość położenia, związki kulturowe, podobne wartości, zaufanie stanowią najlepszą podstawę do rozwoju różnorodnych elastycznych powiązań o charakterze poziomym (niezhierarchizowane), w których zachodzą interakcje będące podstawą tworzenia innowacji.

5. Gospodarka kreatywna w lokalnej przestrzeni.

Wybrane elementy

Na podstawie przytoczonych definicji, a przede wszystkim warunków do gospodarowania, można pokusić się o tezę, że w warunkach lokalnych gospodarowanie kreatywne jest trudne i praktycznie niezauważalne. Bardzo często w lokalnej przestrzeni społeczno-ekonomicznej mamy do czynienia ze zjawiskami o charakterze socjologicznym, etnicznym, kulturowym itp. Kombinacja tych zjawisk prowadzi do trudności w identyfikacji m.in. merytorycznego kapitału ludzkiego, który ma stymulować produktywność lokalnej gospodarki. Pojawiają się zatem trudności ze wzrostem endogenicznym opartym właśnie na kapitale ludzkim. Chodzi przede wszystkim o jego jakość, która niewątpliwie warunkowana jest rozwiązaniami przyjętymi w systemie edukacji, ale także o edukację rodzinną (związaną z dziedziczeniem kapitału ludzkiego). Proces jego tworzenia jest wynikiem powiązań i zależności systemu edukacji i rozwoju gospodarczego. Prowadzą one do różnego typu współzależności i zjawisk kumulacji, skutkujących powstawaniem przestrzennej nierównowagi i narastaniem dysproporcji. Już w tym miejscu należy podkreślić, że w poszczególnych gospodarkach lokalnych, funkcjonujących w określonej przestrzeni występują znaczne dysproporcje w poziomie rozwoju kapitału ludzkiego, np. z punktu widzenia inwestowania, które odbywa się najpierw w szkole, a później przez zdobywanie doświadczenia zawodowego. Kapitał ludzki, podobnie jak kapitał finansowy czy materialny, w wyniku dodatnich sprzężeń między nimi i występowania zjawiska synergii wykazuje tendencję do koncentracji. W pewnym sensie sam sobie podlega unifikacji, co jest wyrazem postępującej globalizacji.

Współczesne dysproporcje w poziomie rozwoju regionów i mikroregionów doprowadzają do mobilności kapitału ludzkiego. Pojawia się prawidłowość, że im wyższy poziom kapitału ludzkiego reprezentują ludzie, tym większa jest ich skłonność do mobilności. Oczywiście jest, że największa kumulacja takiego kapitału wystąpi w obszarach o wysokim poziomie rozwoju. Musi się to zatem odbywać na rzecz rozwoju dużych aglomeracji, obszarów metropolitalnych, kosztem mniejszych ośrodków. W tych warunkach szczególnego znaczenia nabiera kapitał społeczny, który bardzo często nazywany jest kapitałem relacyjnym.

Kapitał społeczny przejawia się m.in. w tym, że jednostka w podejmowanych przedsięwzięciach wykorzystuje nie tylko własne zasoby, ale też opiera się na podstawach i zachowaniach innych członków danej grupy. W efekcie wytwarza się sprzężenie zwrotne, mobilizujące członków danej społeczności do zwiększenia uczestnictwa w życiu społecznym. Stąd uważa się, że źródła kapitału społecznego tkwią w tradycjach obywatelskiego zaangażowania, pozytywnych doświadczeniach we współpracy w społeczności lokalnej i regionalnej, w organizacjach i stowarzyszeniach o charakterze pożytku lokalnego, postawie liderów lokalnych, a także w systemie edukacji. Tymczasem okazuje się, że w środowiskach lokalnych występuje brak zaufania do lokalnych władz, co niestety nie sprzyja przedsiębiorczości. Bardzo

często występują zbyt sztywne więzi i relacje, przy dużej nieufności do władzy publicznej. Sytuacja taka nie sprzyja innowacjom. Brak umiejętności współpracy na linii władza–władza, władza–obywatel osłabia taką grupę zasobów, a tym samym gospodarowanie w danej lokalnej przestrzeni społeczno-ekonomicznej. W warunkach dynamicznych zmian zachodzących w otoczeniu prowadzi to do dysproporcji, których następstwem jest przede wszystkim brak miejsc pracy, a tym samym zróżnicowanie w poziomie dochodów.

Często w skali lokalnej występują tendencje do kreowania postaw indywidualistycznych, co daje swoisty efekt izolacyjny i prowadzi do stagnacji, a nawet regresu gospodarczego i społecznego. Postawy takie popularyzowane są w małych ośrodkach, często peryferyjnych w stosunku do aglomeracji. W ośrodkach tych nie myśli się o przewadze konkurencyjnej, nie dąży się do poprawy jakości życia, nauki i pracy. Oznacza to, że kapitał społeczny prowadzi do stabilności, która ogranicza innowacyjność i równocześnie tworzy hermetyczność społeczeństwa. Nierzadko też zdarza się, że społeczeństwo w lokalnej przestrzeni społeczno-ekonomicznej jest domknięte nie tylko naturalnie, ale także przez kapitał społeczny. Silne więzi społeczności lokalnych stają się barierami w napływie nowych idei i nowych mieszkańców, a w konsekwencji nie sprzyjają rozwojowi. Kapitał społeczny zatem winien zostać wyparty przez kapitał kreatywny. W praktyce chodzi o to, by zgromadzić ludzi o wysokich kwalifikacjach i umiejętnościach, a przy tym charakteryzujących się nierutynowymi, nowatorskimi postawami o zabarwieniu innowacyjnym oraz zdolnością do nieszablonowego, kreatywnego działania zarówno samodzielnie, jak i w zespołach.

Kapitał kreatywny alokuje się w nowoczesnych metropoliach z reguły dlatego, że postawy indywidualistyczne lokalnych liderów sprowadzają się do pasywnej działalności w myśl źle pojętej ideologii politycznej. Obecnie już powszechnie przyjmuje się, że kapitał kreatywny powstaje w tzw. sektorach kreatywnych, w których występują zawody kreatywne. Przedstawiciele tych zawodów i sektorów powszechnie określa się mianem klasy twórczej (kreatywnej) bądź, ze względu na różnorodność wykonywanych zawodów, „cyganerii XX wieku”. Są to m.in. ludzie nauki, inżynierowie, wykładowcy uniwersytetów, informatycy, menedżerowie, organizatorzy życia publicznego. Małe miasta nie mają zatem możliwości tworzenia kapitału kreatywnego, który jest „lokomotywą” gospodarki kreatywnej. Taki stan rzeczy powoduje, że jeszcze bardziej pogłębiają się dysproporcje w podziale nie tylko dochodów, ale przede wszystkim społeczne. Uwidacznia się zjawisko rozwarstwiania przestrzeni społeczno-ekonomicznej, skutkujące m.in. dekapitalizującą się infrastrukturą społeczną, techniczną i komunikacyjną, co z kolei doprowadza do osłabiania lokalnych budżetów, stagnacji w dochodach budżetowych, poszukiwania rozwiązań niejednokrotnie naruszających prawo. Lokalne władze, nieposiadające cech w postaci akceptacji innych niż własne norm postępowania czy poglądów, stają się niepostępowe, a co za tym idzie, nieinnowacyjne. W przypadku kapitału kreatywnego to praca podąża za ludźmi, a nie ludzie za pracą. W lokalnych gospodar-

kach, w których nie osiedlają się podmioty gospodarcze, nie ma zatem gospodarki kreatywnej. W małych miastach nie ma świadomości korzyści płynących z inwestowania w przedsiębiorczość i innowacyjność. Nie ma tzw. 3T: „technologii, talentu i tolerancji”.

Należy podkreślić, że gospodarce kreatywnej nie sprzyja współczesny kryzys gospodarczy, który w sposób szczególnie odzwierciedla się w sferze finansowej. Niestabilność finansowa przekłada się także na niestabilność całej gospodarki, a to z kolei pogłębia dalsze dysproporcje pomiędzy krajowymi, regionalnymi i mikroregionalnymi systemami gospodarczymi, i to praktycznie we wszystkich obszarach życia. Siłami napędzającymi globalizację rynków finansowych są procesy deregulacji i liberalizacji rynków finansowych oraz zjawisko „securityzacji”. Globalizacja nie ma określonego z góry celu, a jej dynamika może być różna w zależności od polityki państw i sytuacji międzynarodowej. Sytuacja taka przekłada się bezpośrednio na gospodarkę kreatywną poszczególnych państw Wspólnoty oraz na ich wewnętrzne struktury gospodarcze.

Dokonując podsumowania, należy stwierdzić, że w gospodarce kreatywnej wiodącą rolę w skali lokalnej odgrywają czynniki o charakterze osobistym. Niestandardowe podejścia oparte na kreatywności mogą spowodować sukces w odniesieniu nawet do małych podmiotów, funkcjonujących często w tradycyjnych branżach. To właśnie kreatywność jest określana jako nowa forma gospodarki opartej na wiedzy. Sama kreatywność wyraża się w połączeniu dwóch przeciwstawnych sobie elementów, tj. realizowana jest w skali globalnej (następuje tu przepływ treści, osób, wartości itp.), a z drugiej strony powstaje w ściśle określonych lokalizacjach, którymi są duże, nowoczesne miasta oferujące odpowiednie warunki rozwoju gospodarki kreatywnej. Dualizm taki nie byłby możliwy bez funkcjonowania sieci, które pozwalają łączyć te dwa wymiary.

6. Zakończenie

Współczesne tendencje rozwojowe nowoczesnych systemów gospodarczych pokazują, że gwarancją trwałego rozwoju stanowi osiągnięcie przewagi konkurencyjnej opartej na wiedzy i innowacjach. Sukcesy odnoszą te systemy gospodarcze, które potrafią wyzwolić w sobie zdolność do trwałego generowania innowacji. Niestety, jako kraj jesteśmy w grupie o słabnącej pozycji w dziedzinie innowacyjności, obok Estonii, Słowacji i Hiszpanii. Uwzględniając fakt, że obecnie zaangażowanie naszego państwa na rzecz działalności badawczo-rozwojowej i innowacyjnej jest niewielkie i należy do najniższych w Europie, można pokusić się o stwierdzenie, że zdolności innowacyjne lokalnych gospodarek są mocno zróżnicowane, a większości (z wyjątkiem obszarów metropolitalnych i przyległych do nich) – żadne. Trudno jest zatem mówić o rozwoju lokalnym, kiedy instrumentarium jego wspierania, w tym głównie finansowe, występuje rzadko i na dodatek w wybranych miejscach. Trudno jest także mówić o gospodarce kreatywnej. W tych warunkach siła kreatywności

gospodarki regionu powinna być tak duża, aby przenikać w głąb poszczególnych lokalnych systemów przestrzennych, wskazując na konieczność komplementarności i realizacji celów zgodnych ze strategią regionu. Niezastąpiona jest tutaj zatem rola kapitału kreatywnego, którego zadaniem jest poszerzanie siły gospodarczego oddziaływania kreatywnej gospodarki regionu na pozostałe obszary.

Literatura

- Castells M., *Spółczesność sieci*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2011.
- Korenik S., *Gospodarka kreatywna*, [w:] *Rozwój lokalny i regionalny. Innowacyjność i rozwój przedsiębiorczości*, red. M. Dylewski, Zeszyty Naukowe nr 27, Wydawnictwo Wyższej Szkoły Bankowej, Poznań 2010.
- Korenik S., *Region ekonomiczny*, CeDeWu, Warszawa 2011.
- Korenik S., *Współczesne koncepcje przestrzennego rozwoju gospodarki i społeczeństwa*, Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Wrocław 2010.
- Korenik S., Słodczyk J., *Podstawy gospodarki przestrzennej. Wybrane aspekty*, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu, Wrocław 2005.
- Koźmiński A., *Zarządzanie wiedzą*, Wydawnictwa Akademickie i Profesjonalne, Warszawa 2008.
- Łuczyszyn A., *Lokalne przestrzenne systemy gospodarcze w procesach metropolizacji*, [w:] *Współczesne problemy polityki ekonomicznej*, red. Z. Przybyła, Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Wrocław 2008.
- Malisz B., *Podstawy gospodarki i polityki przestrzennej*, Zakład Narodowy Ossolińskich, Wrocław 1984.
- Pięta-Kanurska M., *Najnowsze tendencje zachodzące w przestrzeni społeczno-ekonomicznej z uwzględnieniem miast*, [w:] *Kierunki transformacji społeczno-ekonomicznej przestrzeni Polski ze szczególnym uwzględnieniem obszarów metropolitalnych*, red. M. Łyszczak, K. Wilk, Prace Naukowe nr 1087, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu, Wrocław 2005.
- Stańczyk-Hugiet E., *Zarządzanie wiedzą*, [w:] *Metody zarządzania przedsiębiorstwem w przestrzeni marketingowej*, red. R. Krupski, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu, Wrocław 2004.
- Szołek K., *Obszary metropolitalne we współczesnej przestrzeni społeczno-gospodarczej*, Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu, Wrocław 2006.

LOCAL PUBLIC SPACE IN CREATIVE ECONOMY

Summary: Current trends and development of modern economic system show that the guarantee of sustainable development is to achieve a competitive advantage based on knowledge and innovation. Those economic systems that can deliver the capacity to generate sustainable innovation are successful. Unfortunately, as a country we are in the group which has the weakening position in the field of innovation alongside Estonia, Slovakia and Spain.

Keywords: local public space, creative economy, competitiveness.